

เจ้าชิงช้า

วันหยุดชดเชยที่ภาครัฐจัดให้มีในช่วงปลายสัปดาห์ที่ผ่านมา หลายคนหลายครอบครัวถือโอกาสออกจากเมืองหาที่พักผ่อนเพื่อให้คลายจากการถูกตีกรอบด้วยวินัยและพื้นที่จากมาตรการป้องกันโรคโควิด -19 กันอย่างเนืองแน่น แม้ว่าบางที่ที่ไปพักยังต้องปฏิบัติตามวินัยอย่างเคร่งครัดอยู่ เพราะหลายประเทศรอบบ้านเมืองเรา สถานการณ์ยังเอาแน่เอานอนไม่ได้ แต่อย่างน้อยก็ยังมีที่ได้ออกจากที่เดิม ๆ บ้าง ได้เห็นโลกที่ต่างมุม ได้สูดบรรยากาศที่สดชื่น ได้รื่นรมย์กับธรรมชาติ

ใช่หรือไม่ ชีวิตคนเราจะอย่างไรเสียก็ยังคงพึ่งพาธรรมชาติ ปลอดภัยและเยียวยาต่อลมหายใจให้ยืนยาวขึ้นอยู่ดี แม้เราจะสร้างตึกรามบ้านช่องสร้างเมืองกันไว้อย่างสวยงามและยิ่งใหญ่เอาเข้าจริง... ใครเล่าจะละทิ้งสิ่งสร้างตามธรรมชาติอันสวยงามได้ ยิ่งธรรมชาติหลังจากมีเวลาพักผ่อนตัวเองจากการไม่มีมนุษย์เข้าไปรุกราน ยิ่งมีความงามกลับมาตามเดิม จนอดที่เรา ๆ ท่าน ๆ จะต้องกลับไปชื่นชมไม่ได้ สิ่งที่น่าระวังสักหน่อย คือ ระหว่างชื่นชมกับรุกรานนั้นห่างกันไม่มากนัก!!....

ได้ต้นไทรงามยามสาย ต้นที่ดูยิ่งใหญ่ แต่อ่อนโยนด้วยสายไทรที่พลิ้วไหวตามแรงลม ริมแม่น้ำบางปะกง แก้อีกกิ่งก้านนอนพอกที่จะแหงนหน้ารับแสงแดดที่ลอดแหวกใบไม้ สาดส่องลงมา แสงแววับเป็นจังหวะตามคลื่นลมพัดผ่าน ใบไม้บางใบที่ถึงกาลเวลาก็ปลิดปลิวร่วงหล่นลงมายังแก้อีที่ไซ้พักเอน บางใบหล่นมาบนตัวพอให้ได้กลิ่นยาง บางจังหวะมีเสียงลมกระทบกิ่งก้านพอให้ได้เคลิ้มฝัน นี่จึงเป็นเวลาที่เหมาะสมกับสิ่งสร้าง เป็นเวลาที่จะนั่ง เงียบ ฟังเสียงที่แตกต่างไปจากชีวิตประจำวัน จากที่มีแต่เสียงเครื่องยนต์ เสียงผู้คน เสียงดนตรีสังเคราะห์ เป็นเวลาเหมาะที่ทำให้ร่างกายและจิตวิญญาณหลอมรวมเป็นหนึ่งเดียวในสันติสุขได้ร่มไม้ใหญ่ แม้จะเป็นช่วงเวลาไม่นานนัก อย่างน้อยก็พลอยได้ฟื้นฟูให้จิตใจเห็นความงามตรงหน้า เห็นการเอื้ออาทร เห็นห่วงโซ่แห่งการเกื้อกูลกันของสรรพสิ่ง

ไม่ห่างกันมากนักได้ต้นไทรใหญ่ยังมี “ชิงช้า” ใหญ่แฉวนอยู่ กำลังรอคอยใครสักคนมานั่งแกว่งไกว ชิงช้าค่อย ๆ เคลื่อนเลื่อนลอยตามแรงผลัก ความงามอยู่ที่การค่อย ๆ โยนไปหน้าโอนไปหลัง แกว่งแรงก็โยกย้ายแรง แล้วไม่นานก็จะค่อย ๆ ช้าลง รอแรงคืนแรง ผลักครั้งต่อไป แล้วก็ชิงกลับมาซ้ำใหม่ หากชีวิตเราดำเนินตามรอยชิงช้าบ้างก็จะดีไม่น้อย เพราะโลกวันนี้เราเห็นแต่การชิงดีชิงเด่น ชิงเก่งชิงโก้ ชิงเร็วชิงไว ใครเร็วกว่าคนนั้น คือ คนที่ประสบความสำเร็จ

การแข่งชิง แข่งขันเป็นวัฒนธรรมใหม่ที่คนยุคนี้ต้องมี เราทุกคนตกหลุมพราง จึงแสวงหาในสิ่ง
ไร้คุณค่า ด้วยการสะสมมูลค่า เราสร้างตัวตนจนหลงลืมคนรอบข้าง เรามุ่งหน้าไปให้เร็ว ใครเข้า
ถูกทิ้งขว้าง เพื่อไปคว้าชัยชนะมาประดับไว้เป็นที่ตั้ง ๆ ของทุกเรื่อง แล้วก็มาวางมาดวาดทำ
เขื่องใส่กัน เมื่อได้มีชื่อเสียงมีคนยกยอ ใครจะพูดใครจะเสนอก็ไม่ฟัง ความคิดคนอื่นไม่ได้เรื่อง
ต้องทำในสิ่งที่เราเป็นคนคิดเท่านั้น แล้วก็นั่งภาควิไมใจอย่างโดดเดี่ยว ไร้คนเหลียวแล แม้จะมี
บ้างอาจชื่นชมต่อหน้าเพื่อให้ผ่านไปอย่างสอพลอ เรื่องแบบนี้เราพบเห็นเกิดขึ้นมากมาย เห็น
จนหน่ายเหนื่อย กลับความไม่จริงใจของผู้คน เราวิ่งวุ่น เรารู้มาก เราเก่งกันไปเพื่ออะไร? เพื่อ
ตัวเองเท่านั้น หรือแค่ยกมากล่าวอ้างว่าทำเพื่อคนอื่นให้ตัวเองดูดี... เจ้าชิงช้าที่ไร้คนนั่ง เอ๊ย ๆ
ยังรอคอยคนที่ จะแสวงหาความสงบอยู่ตรงนั้น

ใช่หรือไม่ ชีวิตที่ช้าก็ช้าว่าจะไร้ค่า หากจะสังเกตกัน
ในท่ามกลางความรวดเร็วของนวัตกรรมโลกวันนี้ ก็ยัง
ต้องการจุดพักบ้าง ทุกสิ่งมีวงจรจังหวะเร่ง จังหวะผ่อน แต่
คนเรากลับชอบจังหวะเร่งกันมากกว่า รodynต์ยิ่งวิ่งเร็วยิ่ง
ร้อนย่อมต้องแวะพักเครื่อง ชีวิตเราวันนี้อาจจะเร็วและแรง
แข่งกันอย่างมีรู้จักเห็นคเห็น้อย หากไม่เรียนรู้ที่จะพัก ที่จะ
ช้าลงบ้าง อาจจะน็อคช็อกลงได้ในสักวัน การชิงช้ามิได้ทำให้
ชีวิตเราหยุด แต่การชิงช้าทำให้เรามีเวลาได้ตรองและ
รอบคอบในการดำเนินเดินทางต่อไปได้มากขึ้น และชิงช้ายัง
สอนเราว่า หากไร้ที่ยึดแขวนชิงช้านั้นก็ไร้ความหมาย อะไร

เล่าที่เป็นหลักยึดแขวนจิตวิญญาณของเราในวันนี้ สิ่งนั้นคือ ใจ... ทรัพย์สิน ชื่อเสียง คำยกย่อง
สรรเสริญหรือ?... ความรักความเมตตาที่มีต่อกัน สายสัมพันธ์ในองค์พระผู้เป็นเจ้าหนึ่งเดียว
ต่างหาก ที่เกี่ยวร้อยเราให้ชีวิตนี้มีสันติสุขด้วยกันตลอดไป...

คนข้างวัด

สามารถติดตามอ่านบทความ“คนข้างวัด”และร่วมแสดงความคิดเห็นได้ที่

www.konkhangwat.blogspot.com, <http://www.facebook.com/คนข้างวัด>